

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAIBLINGER, SONJA

Scary Harry: Otto, salvatorul fantomelor / Sonja Kaiblinger ;
trad.: Cornel Stoenescu; il. de Frédéric Bertrand. - București: Editura RAO, 2016

ISBN 978-606-776-209-9

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

II. Bertrand, Frédéric (il.)

821.112.2-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România

www.raobooks.com

SONJA KAIBLINGER

Scary Harry - Von allen guten Geistern verlassen

© Loewe Verlag, GmbH, Bindlach 2013

Ilustrații de Frédéric Bertrand

Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba germană:

CORNEL STOENESCU

© Editura RAO, 2015

pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-209-9

Sonja Kaiblinger

SERIA

SCARY HARRY

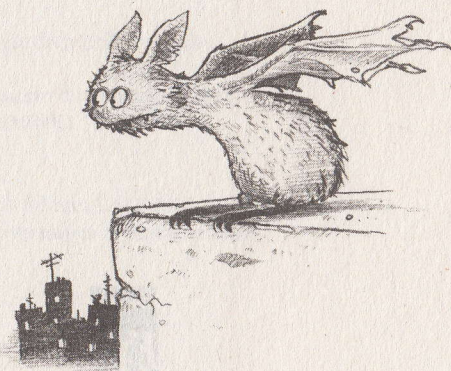
Otto,
salvatorul
fantomelor

Ilustrații de Frédéric Bertrand

Volumul 1

editura rao

Cuprins

O livrare nocturnă de castraveți	7
Ședința de criză	20
Pendula bate de 13 ori	39
Ancheta	58
O suspiciune eronată	69
Bun venit la Scaryland!	80
Făcut de râsul curcilor	97
O surpriză neplăcută	106
Vânătoare de spirite în școală	117
O Moarte în Scaryland	127
Operațiunea „Eliberarea spiritelor“	136
Aplicația mortală	153
Unde este Emily?	164
Răpită!	177
Furt din proprietatea școlii	187
Camera de control a lui Bleu	198
Marea bubuială	205
Trauma lui Stan	221

O livrare nocturnă de castraveți

Totul a început când a murit domnul Olsen. Faptul că domnul Olsen a răposat nu a fost o mare surpriză pentru niciunul dintre locuitorii străzii Ridichilor de lună – oricum, tocmai își aniversase cea de-a o sută doua zi de naștere. Domnul Olsen era uituc, suferea de atonie vezicală și nu pierdea nicio ocazie pentru a-și zugrăvi suferința cât mai amănunțit, chiar dacă nu era întrebat despre ea.

În afară de bolile lui, domnul Olsen mai avea un hobby: grădina sa cu ridichi de lună. Ca pentru a justifica numele străzii pe care locuia, își săpa toată ziua grădina, punea semințe ori recolta ridichile ajunse la maturitate. După ce soarele apunea, lua stropitoarea

și uda plantele. Abia după aceea încuia ușa, stingea lumina și se culca.

Acesta era ritualul domnului Olsen. Otto îl vedea, zi de zi, de la fereastra sa din frontonul acoperișului. Seara, de cele mai multe ori, își aranja comod acolo o pernă și-și petrecea timpul citind dintr-o carte groasă.

În timp ce alți copii de unsprezece ani stăteau la televizor sau se jucau la computer, Otto prefera să citească istorioare de groază. Și dacă, după aceea, nu putea să doarmă, lua binoclul și privea grădina domnului Olsen.

Cei mai mulți locuitori de pe strada Ridichilor de lună îl considerau pe domnul Olsen un ciudat, dar lui Otto îi plăcea. Bătrânul și ridichile lui îl ajutau să mai obosească.

Totuși, în această seară, Otto observă ceva diferit. Ritualul domnului Olsen nu decursese ca de obicei. După ce plantele fuseseră udate, acesta lăsase deoparte stropitoarea și ridicase privirea direct spre cerul înserat. O vreme rămăsese așa, apoi domnul Olsen se întinsese pe spate peste stratul cu ridichi atât de rapid, încât Otto abia îl putuse urmări cu privirea. Rămăsese nemișcat, privind în continuare cerul, cu un ușor zâmbet pe buze, de parcă exact așa și-ar fi imaginat sfârșitul vieții.

Otto nu mai văzuse niciodată un om murind. Și, dacă ar fi fost după el, ar fi renunțat cu dragă inimă la asta.

Otto cugetă pentru o clipă. Dacă se înșela și domnul Olsen nu era mort cu adevărat? Știa din cărți cam cum arătau cadavrele. Nu văzuse vreunul la televizor, pentru că mătușa Sharon nu-i dădea voie să urmărească seriale polițiste. Așadar, avea nevoie neapărat de o a doua părere.

– Vincent! strigă Otto, îndepărtându-se de fereastră și ciocănind în ușa dulapului din lemn de stejar aflat în colțul camerei. Ieși de acolo! Hai să vezi ceva! Cred că este ceva în neregulă cu domnul Olsen.

Din dulap se auziră zgomote. Ușa din stânga a acestuia se deschise scârțâind și un liliac cenușiu-închis se strecură afară.

Chiar și în semiîntuneric, Otto putu să vadă cum ochii acestuia scânteiau, aurii. În afară de asta, Vincent arăta ca orice alt liliac. Bine, poate că părea puțin cam zdruncinat. Blănița îi era puțin roasă în câteva locuri și pielița aripilor jerpelitate fâlfâia ca pânza unei vechi corăbii de pirați.

– Ceva nu este în regulă cu domnul Olsen! fonfăi Vincent, parcă imitându-l în batjocură pe Otto. Animalul se ridică în aer somnoros și ateriză

pe tăblia patului băiatului, adăugând: De parcă ar fi o noutate! Ce s-a mai întâmplat de data asta? A turnat prea multă apă pe ridichi? Ori este vorba despre vezica lui urinară? A făcut pe el? Sau a făcut pe ridichi?

Otto clătină din cap cu seriozitate.

– Nimic din toate astea.

– Hm... mormăi dezamăgit Vincent. Lăsa capul să îi atârne inert și întreabă: Și de ce m-ai mai trezit? Tocmai visam ceva.

– Ai dormit? Otto își luă privirea de la țeapă și o îndreptă către animalul lui de casă. Liliicii nu sunt treji doar noaptea?

Vincent ridică bărbia.

– Poate cei din lumea ta, deșteptule!

Otto oftă. Uneori se întreba de ce-l mai adăpostea pe Vincent în dulapul lui. Acesta îl călca pe nervi și, în plus, nici nu era un animal normal. Nu provenea din Anglia, nici de pe acest continent și nici de pe planeta aceasta. Venea dintr-o lume de a cărei existență Otto știa, dar în care nu pusese încă piciorul. Iar acolo liliicii aveau alte reguli.

– Dacă tot ești treaz acum, îmi poți spune ce s-a întâmplat cu domnul Olsen, ripostă Otto și arată către fereastră. Eu cred că și-a...

Înainte ca băiatul să termine ce avea de spus, Vincent își desfăcu aripile și ieși pe fereastră.

– ... Dat obștescul sfârșit, își termină Otto fraza.

– Bătrânul este mort. Mort de-a binelea. Se pare că în viitor își va privi legumele de la rădăcină.

Otto înghiți în sec. Așadar, prima lui bănuială se adeverise. *Mort. Mort de-a binelea* – îi răsuna în cap lui Otto, în timp ce simțea cum pălea. În noaptea aceasta, garantat nu avea să închidă ochii. Nedormit, chiar în seara dinaintea testului la biologie. Domnul Walker îl va face țandări dacă va adormi în timpul testului. Ca să nu mai vorbim de notă. Iar biologia era chiar materia lui preferată.

– N-o lua chiar așa, Otto. Ai luat culoarea oului fiert de tanti Sharon pentru micul dejun. Vincent clătină din cap și adăugă: Ar trebui să fii mai tare, omule! Credeam că, între timp, te-ai obișnuit cu această casă și cu locuitorii ei.

Otto nu răspunse. Știa că trebuia să fie la curent cu lumea cealaltă și cu tot ce avea legătură cu ea. La scurt timp după ce se mutase în vila mătușii Sharon, făcuse cunoștință cu cele trei spirite ale casei și, în tot acest timp, se împăcase chiar bine cu ele. Mătușa Sharon habar n-avea de existența lor. Nimeni nu știa de ele, cu excepția lui Emily, cea mai bună prietenă a lui Otto. Aceasta nu vedea spiritele,

dar fenomenele supranaturale se numărau printre hobby-urile ei și, de aceea, fata credea orice cuvânt spus de Otto.

– Spirite încoace și încolo. Aici este altfel. Domnul Olsen este mort, murmură Otto neliniștit. Sau va fi în curând, dacă nu-l ajută nimeni.

Își frecă fruntea, încercând să-și aducă aminte ce învățaseră ei la școală despre comportarea în situații excepționale.

– Unde vrei să te duci? cârâi Vincent după Otto, care deja ieșea grăbit din încăpere.

Băiatul alergă de-a lungul coridorului întunecat și coborî scările până la primul etaj, unde mătușa Sharon avea un telefon demodat. Ca de atâtea alte ori, cablul era încurcat și Otto trebui să piardă ceva timp ca să-l descurce și să ducă la ureche receptorul. Formă în grabă numărul de la „Urgențe” și așteptă cu respirația ținută să răspundă cineva la celălalt capăt al firului.

– Avem o urgență, spuse Otto atât de tare, încât aproape că se zăpăci. Strada Ridichilor de lună, numărul 10. Vecinul nostru, domnul Olsen, este întins pe stratul cu legume.

Și nu s-a mișcat de – Otto trase cu ochiul

la ceasul de perete de la capătul coridorului – cam de cinci minute.

Așteptă răspunsul. Femeia de la telefon promise că va trimite imediat o „salvare” la adresa indicată. Otto agăță telefonul în furcă, urcă treptele în fugă și își relua locul de la fereastră.

Nu trecu niciun minut și bâzâituri și pocnete începură deja să se audă până în camera lui Otto. Se apropia un automobil, în mare viteză.

– Salvarea, presupuse Otto, oarecum mândru că acționase cu atâta prezență de spirit.

Trosnetele și pocnetele se tot apropiau, și de după colț apărură un autovehicul alb, hodorogit. Când acesta opri, scrâșnind din cauciucuri, în fața gardului grădinii domnului Olsen, din țeava de eșapament țâșni un nor puturos. Se părea că acest vehicul nu avea să se mai urnească din loc nici măcar un metru și că tânjea la veșnica odihnă într-un depozit de fier vechi.

Vincent își turti nasul de geam.

– Mi-am pierdut eu mințile ori indivizii ăștia nu au venit cu automobilul normal cu lumini albastre? Și cu patru roți?

Otto privi mai atent. Vincent avea dreptate. Automobilul bun de dat la fier vechi din fața casei domnului Olsen funcționa cu doar trei roți și, în afară de asta, cabina era atât de mică, încât un adult abia dacă avea loc în ea. Vehiculul avea și o remorcă

